

[Haste.]

altsaa, hvad der specielt interesserer her, ogsaa 1ste Prioriteterne. Men det er jo noget, vi i denne Tid i dette høje Ting er vant til, at Virkeligheden ikke kommer til at svare ganske til, hvad der var stillet i Udsigt. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse citere, hvad det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal udtalte, da han den 17. Marts i Fjor var Partiet Venstres Ordfører angaaende Betalingshenstand. Det ærede Medlem kom ind paa Betragtninger over den økonomiske Situation, og det vil vise sig efter det Citat, jeg nu fremdrager, at det ærede Medlems Handlinger ikke er kommet til at staa ganske i Samklang med, hvad han stillede i Udsigt. Det ærede Medlem udtalte:

„Vi har i Dag omtrent 150 000 arbejdsløse, og jeg maa maaske minde om, at da vi for et Aar siden fik Meddelelse om, at Overenskomsterne uforandret blev forlænget, tillod jeg mig fra denne Plads at sige, at saa skal heller ingen blive forbavset over, at vi faar en Arbejdsløshed, som vi aldrig har kendt Mage til.“

Det ærede Medlem fortsætter truende:

„Jeg minder om denne Spaadom, som i en uhyggelig Grad er gaaet i Opfyldelse, og jeg minder om, at til Trods for den fortsatte Prisnedgang og Billiggørelse af alle Livsfornødenheder fortsætter man ganske roligt paa samme Maade Det kan ikke nytte de Herrer, at de hævder, at man kan fastsætte Arbejdsvilkaarene lige ud i Luften, det kan ikke nytte, de siger, at alt, hvad de kan faa Hr. Langkjær til at sige ja til, er berettiget. For det er ligegyldigt, hvad Hr. Langkjær og Arbejdsgiverforeningen siger, det er de Herrer, der har Ansvaret for de Lønvilkaar, der fastsættes, og den Arbejdsløshed, som fremkaldes derved. Og hvis de fortsætter paa den Maade, maa de holde de arbejdsløse skadesløse.“

Man kan jo uden at overdrive sige, at det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal ikke har ladet sine Handlinger svare ganske til, hvad han stillede i Udsigt ved den paagældende Lejlighed.

Nu ligger det selvfølgelig langt fra mig at ville hævde, at den Udvidelse af Henstandslovgivningen, som her er foreslaaet af den højtærede Justitsminister, i samme Maal skulde gaa ud over det, der var stillet i Udsigt — paa det Omraade kan den højtærede Justitsminister aldeles ikke konkurrere med det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, der sikkert vil faa Ord for paa dette Omraade at være alle Tiders største Ekvilibrist.

Jeg har villet gøre disse Bemærkninger for at understrege bl. a., at det foreliggende Lovforslag altsaa for saa vidt er videregaaende, end man kunde have ønsket, og jeg ønsker paa mit Partis Vegne at betone, at den Vej, man her er inde paa, efter vor Mening slet ikke kan bidrage til at løse Krisen. Naar jeg paa mit Partis Vegne ikke des mindre kan tilsige en velvillig Behandling af Lovforslaget i det Udvalg, som jeg gaar ud fra maa komme, saa er Grunden den, at dette Spørgsmaal ogsaa har en anden Side end den rent økonomiske. Vi tillægger, som sagt, ikke Lovforslaget nogen Betydning i Retning af at skabe bedre Forhold for Landbruget, og vi er betænkelige ved det selvfølgelig paa samme Maade som den højtærede Justitsminister og det ærede Medlem Hr. Krag, af Hensyn til Realkreditten. Men der er, som sagt, en anden Side: det er en Samfunds-Interesse, en Lands-Interesse at sørge for, at de Slægter, der sidder paa Gaardene, kan blive siddende, det samme gælder Købmænd, handlende og Arbejdere, der har Ejendomme i Byerne. Der er en Lands-Interesse, siger jeg, i at bevare disse Mennesker ved deres Bedrifter. Det er det Hovedsynspunkt, mit Parti anlægger, naar vi gaar med til denne Lovgivning, som vi i og for sig finder meget betænkelig. Det har imidlertid glædet mig at konstatere, at det fra alle Sider, og specielt ogsaa fra den højtærede Justitsministers Side, er betonet, at det maa være det absolut sidste Skridt i den Retning, man nu foretager.

Med Hensyn til selve Forslagets Formulering har jeg nogle Bemærkninger at gøre, dels af reelt og dels af formelt Indhold.

I § 1 fastslaas det, at Henstanden skal omfatte Pantegæld i Landbrugsejendomme. Jeg vil henstille til den højtærede Justitsminister, om Bestemmelsen ikke ogsaa kunde komme til at omfatte Skovbrugsejendomme. Vi lægger i mit Parti stor Vægt paa dette, og der er i Virkeligheden ikke nogen Grund til, at Brugere af Skovvejendomme skulde være daarligere stillet end Brugere af Landbrugsejendomme. Vanskelighederne for dem er lige store, eller de er maaske netop særlig store for Skovbruget. Jeg kan heller ikke tænke mig, at den højtærede Justitsminister vil have noget særligt at indvende derimod.

Endvidere bruges der Udtrykket: den, der „har gjort sig skyldig i Misligholdelse“. Jeg tror, man for Tydeligheds Skyld skulde indsætte en Bestemmelse om, at Henstanden naturligvis ogsaa bortfalder, saafremt